

VZPOREDNI PROSTORI

Izhodišče ustvarjalne misli Klemna Bruna (1974), diplomanta beneške Akademije lepih umetnosti, je refleksija o človekovem položaju v sodobni postindustrijski in informacijski družbi. V svojem delu problematizira zlasti odnos med človekom in nezadržnim razvojem informacijsko-komunikacijskih tehnologij, ki niso prinesle sprememb samo na ožja tehnološka področja, temveč v vse pore našega individualnega in družbenega življenja.

Raziskovanje procesa integracije tehnološkega napredka v človekovo vsakdanje življenje se odvija na presečišču dveh temeljnih motivov, figure in bivalnega okolja. Človeška figura se na razstavljenih delih vedno pojavlja v vlogi brezimne, individualno neprepoznavne klišejske silhuete. Vendar ne gre za naključne figure, vzete iz tiskanih medijev, ampak za obrise konkretnih oseb – podobe umetnikovih sorodnikov, prijateljev in znancev z njegovih avtorskih fotografij, ki so vtakane v večplastno, bogato strukturirano slikovno polje.

Čeprav je zasnova vsake slike vnaprej zamišljena in skrbno pretehtana, dajejo Brunove kompozicije vtis kaotičnosti. Na slikovni ploskvi se plastijo in prepletajo raznovrstne oblike, med katerimi zasledimo tako geometrične like in napise kot tudi povsem amorfne forme. Osnova slik na klasičnih nosilcih, platnu ali lesu, je navadno ročna risba, na katero aplicira različne klišejske podobe, narejene s tiskanim vezjem in z drugimi tehničnimi šablonami, ki oblikujejo tektonske kompozicije, umeščene v stilizirano urbano krajino. Uporaba tovarniških modelov mu namreč omogoča, da prenese podobe iz industrijskega okolja neposredno v slikovno polje. Na kovinskih nosilcih so upodobljeni isti vizualni motivi kot na »klasičnih« slikah, le da uporablja poleg slikarskih postopkov tudi grafično tehniko jedkanja.

Brun gradi svoje kompozicije postopoma, sistematično, plast za plastjo. Na slikovnem polju se izmenjujejo lazurni in pastozni barvni nanosi, ki jih občasno kombinira tudi z »neslikarskimi«, kolažnimi elementi in z ročnimi vrezi v barvno substanco, s katerimi ustvari taktilno, haptično slikovno površino. Med posameznimi konstitutivnimi elementi slike – različnimi oblikami, barvnimi madeži, odtisi, vrezi, teksturami, svetlimi in temnimi partijami – ustvarja premišljene formalne povezave, ki ustvarjajo vrsto dramatičnih napetosti. Postopek nastajanja slike je pravzaprav domišljen preplet kontroliranih barvnih nanosov, v katerih se zrcali »intelektualni red«, in naključnih slikarskih potez – nekontroliranega *drippinga*, pri katerem se avtor osvobodi vezi s predmetnostjo.

KLEMEN BRUN

Vzporedni prostori

Razstavo so podprli:

Vljudno vabljeni na otvoritev razstave

v petek, 18. marca 2011, ob 19.00

v galerijo Knjižnice Cirila Kosmača v Tolminu.

Razstava bo na ogled do 2. aprila.

Ustvarjalne misli bo ubesedila
likovna kritičarka Nataša Kovšca.

Klemen Brun

klemen.brun@hotmail.com
+386 31 345 833

Knjižnica Cirila Kosmača Tolmin, Tumov drevored 6, 5220 Tolmin, www.tol.sik.si, 05 38 11 526
Galerija je odprta od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure in ob sobotah od 9. do 12. ure.

Brunove slike že na prvi pogled zrcalijo vpetost figure/subjekta v širši družbeni prostor. Na slikovnem polju se med figurami, umeščenimi v abstrahirano urbano okolje, vzpostavljajo bežne, relacijske situacije, ki aludirajo na medčloveške odnose v današnji družbi, zaznamovani z razcvetom množičnih komunikacij. Sodobne tehnične naprave, ki so postale tako del človekovega vsakdanjika kot tudi njegove intimnosti, so namreč osiromašile medsebojno fizično komunikacijo. Po drugi strani pa je motivika Brunovih slik tesno povezana s sodobno družbeno proizvodnjo, propadanjem modernističnih industrijskih območij in razcvetom informacijsko-komunikacijskih tehnologij. O tem priča ne le uporaba odpadnih materialov in železnih plošč iz zapuščenega tovarniškega okolja, temveč tudi opuščanje strogo racionalne gradnje slikovne površine, ki je bila značilna, denimo, za konstruktivistične slikovne formulacije. Prepleti različnih vizualnih fragmentov na slikovnem polju ponazarjajo kompleksno družbeno okolje, ki utemljuje obstoj več prostorov hkrati. Človekovega bivalnega okolja namreč danes ne sestavljajo zgolj grajeni prostori in fizični stiki oseb, ampak tudi nematerialni, kibernetični prostor, ki oblikuje osrednji kanal sodobnih komunikacij, po katerem se pretakajo informacije kot najpomembnejši »material« družbenih procesov.

Brun vizualizira abstraktni prostor informacijskih tokov z motivi nenavadno oblikovanih tiskanih vezij, ki so sistematično razporejena po slikovnem polju. Obravnava jih kot avtonomne in pomenljive likovne forme, v katerih se zrcalijo strukture softverovskih sistemov, ki predstavljajo pravo nasprotje subjektivnim slikarskim intervencijam. Slika je torej eksperimentalno polje, v katerem avtor raziskuje tako temeljne zakonitosti slikarskega medija kot tudi sodobne družbene procese. Kajti s takšnim načinom gradnje slike, ki združuje metodični likovnih zapis in naključne posege s slikarskim čopičem, lahko jasno ponazori situacijo heterogenih družbenih interakcij.

V tem kontekstu je razumljiva tudi reprezentacija človeške figure, ki v slikarstvu učinkovito posreduje različna psihološka stanja, saj velja za tisto mesto, kjer se stikata notranji/intimni in zunanji svet. Figure, transformirane v obrise, sicer niso povsem anonimne, vendar se zdi, da avtorja bolj kot identiteta posameznika zanima njegova vpetost v širši družbeni prostor. Figure so iztrgane iz »intimnega« okolja avtorjevih fotografij in simbolično prenesene v javno sfero, v mrežo množičnih medijev, v kateri nastopajo zgolj kot »objekti« medijsko konstruiranega mišljenja.

Nataša Kovšca

Klemen Brun je svojo nagnjenost k likovnemu izražanju pokazal že v rani mladosti, ko je kot osnovnošolec z družino preživel pet let med puščavskimi sipinami v Kuvajtu. Po vrnitvi v rodno Slovenijo je najprej zaključil osnovnošolsko izobrazbo, pozneje pa je šolanje nadaljeval na italijanski srednji šoli Istituto Statale d'Arte Max Fabiani v Gorici, kjer je študij leta 1996 tudi

zaključil. Nadalje ga je pot peljala na beneško Akademijo lepih umetnosti. Okolje, prepojeno z večstoletno tradicijo in prepletenostjo različnih kultur, je v njem pustilo velik pečat in je usmerilo njegovo pozornost v sočloveka v svojem okolju. Leta 2001 je uspešno zaključil slikarstvo pri profesorici Rosselli Piergallini.

Tako mednarodna kot tudi domača sodelovanja mu niso tuja, saj se poleg organiziranja likovnih kolonij ukvarja tudi s povezovanjem in izmenjavami med umetniki v širšem mednarodnem prostoru ter se udeležuje umetniških kolonij in razstav širom po svetu.

Svoj likovni jezik išče skozi stik s soljudmi in okoljem, v katerem sobivajo posamezne skupine. Zato že več let vodi likovne tečaje, kjer je v stiku z različnimi ljudmi. Nehote se vedno znova zateka k vsakodnevnim izkušnjam, na osnovi katerih poučuje druge, in jih skozi lastno analizo predrugači v (mogoče bi bilo smiselno dodati slikarski) medij, ki je najbližji zastavljenemu projektu. Živi in ustvarja v Novi Gorici.